

felv en Række Spørgsmaal i vor Land, paa vore Begne, og indlod sig paa at oplyse og besvare disse Spørgsmaal. Jeg tilstaaer, Besvarelsen var mig i mange Maader for rig; den viste, hvormange Hensyn der kan være at tage i Betragtning, eller, som den høitærede Minister gjentagne Gange udtrykte sig, „hvilke han vilde henstille“, men den var i andre Henseender ikke udtømmende, idetmindste ikke for mig. Og det er i den Anledning, jeg skal tillade mig at spørge videre.

Naar man saaledes sagde, at det vil være i Strid med tidligere Bestræbelser, hvad der nu kommer ud af den hele Sags Behandling som det endelige Resultat, saa yttrede Ministeren blandt Andet, at den Grund, man havde søgt for denne Paaastand i Renonciationsaakterne og de dermed sammenhørende Overdragelses- og Consentsbreve, var ikke gyldig, thi der var blot ved dem blevet Mære indrømmet Hans Maj. Kongens Regjering, end den behøvede, Regjeringen havde ved det endelige Resultat opgivet at benytte en Deel deraf. Jeg skal nu ikke videre gaae ind paa denne Bemærkning, men blot i den Anledning tillade mig et simpelt Spørgsmaal. Naar Hs. Høihed, den Prinds, som ogsaa jeg glæder mig til at see designeret til engang at bestige Danmarks Throne, under sin Haand i et Consentsbrev af 18de Juli 1851 lover ikke at indgaae eller forsøge Noget, som er stridende mod den Acceptions- og Forstikringsaact, der er udfæstet til ham under samme Dato af hans Gemalinde, og i hvilken der udtrykkelig er sagt, at Prindsen skal erkjende, at han modtager dette Rige og disse Lande, ikke ifølge nogen hans nedarvede Ret, men ifølge den i Henshold til hendes ovenstaaende Erklæring paa loyelig Maade til ham fæste Overdragelse (Hør!), altsaa, at han faaer denne af sin Gemalinde; og, naar det er vitterligt, at hans Gemalinde kun har sin Ret til dem, ifølge Danmarks gamle Arvelov, saa spørger jeg: hvorledes skal Hans Høihed saa kunne tage imod dem, naar de nu blive givne ham paa en anden Maade og ad en anden Vej? hvorledes skal han kunne tage imod Danmarks Krone paa de Vilkaar, at nu er Kongeloven ophævet, og nu gives ham den Krone ad en ganske anden Vej, om

hvilken han selv siger: under Tabet af enhver Adkomst og Ret til Danmarks Rige tager jeg ikke imod Kronen paa en anden Maade (Hør!)? Dette er mit første Spørgsmaal til den høitærede Minister. Jeg spørger ikke, hvorledes det muligt diplomatisk vil kunne forsvares, naar den Ting er fæet, og engang langt hen i Fremtiden; jeg gjør et meget jævner Spørgsmaal, efter min Stand og Stilling. Jeg spørger: Hvad skal Hs. Høiheds Skriftefader sige til ham, naar han engang begynder at støtte sit Hoved til sin Haand og tænke alvorligt over den Ting: „Hvorledes gaaer det dog til, at jeg forud har frastrevet mig Danmarks Krone, dersom jeg tager imod den paa de Vilkaar, paa hvilke den nu bydes mig?“ Jeg troer nemlig, at den høitærede Premierminister og at denne Forsamling vil være enig med mig i, at det er den Fordømmelse og den Forbandelse, der har hvilet over Saamange og Saameget i disse 4 Aar, i hvilke der trindt om i Europa driftigen er bygget op, at man ikke med Sandhed har kunnet svare paa det Spørgsmaal: Hvor kom Du til det første Skridt? hvori var det berettiget? Og jeg troer ikke, at nogen Dannemand kan ønske, kan ville, kan bære det over sin Samvittighed at lade det komme dertil, at en ny Kongelignes Regjering i Danmark skulde begynde med, at Stifteren maa sige sig selv: Jeg tiltræder Regjeringen paa de Vilkaar, om hvilke jeg udtrykkelig under Haand og Segl har erklæret, at, tiltræder jeg den paa de Vilkaar, saa har jeg forbrudt den (Hør!). Jeg smigrer mig med, at mit Spørgsmaal har været tydeligt; — hvis Forsamlingen har Taalmodighed, skal jeg maastee til Slutningen være saa fri at gjentage det.

Jeg gaaer nu over til det andet Spørgsmaal. Den høitærede Minister sagde: Der er indvendi, at det dog er betænkeligt, at det russiske Forbehold giver den russiske Keiser formegen Indflydelse. Og han svarede derpaa: Hans Majestæt Keiserens Mening dermed er ikke nogen anden, end i Fremtiden at sikkre sig en vægtig Stemme, naar Danmarks Throne atter skal bortgives. Ja, det forstaaer jeg godt. Men, da jeg ikke er stærk i Regning — Thinget har erfaret det før —, saa vil jeg driste mig til at spørge den høitærede Premiermini-